лашката рѣка (Долапъ дере), а другиятъ на сѣверо-западъ, срѣщу устието на сухъ долъ Деве-барганъ (Карчуповъ долъ, на руската карта — Карчупанлыкъ-дере).

Въ първия завой се спуска отъ Делиорманскитѣ възвишения, отъ мѣстностьта Лозята, една тѣсна скалиста ивица съ отвѣсни спускове въ направление 30° юго-източно, която се стѣснява къмъ срѣдата и отъ ново разширява, а послѣ се снишава въ джгата на завоя.

На високата часть на скалната ивица се намѣрватъ развалини на крѣпость, наречена

Българско Градище,

(Фиг. 46 планътъ, фиг. 47, крѣпостьта отъ ЮЗ., а фиг. 48 отъ С. Карта III).

а на юго-източния край върху полегатитѣ склонове, развалини на „Селище.“

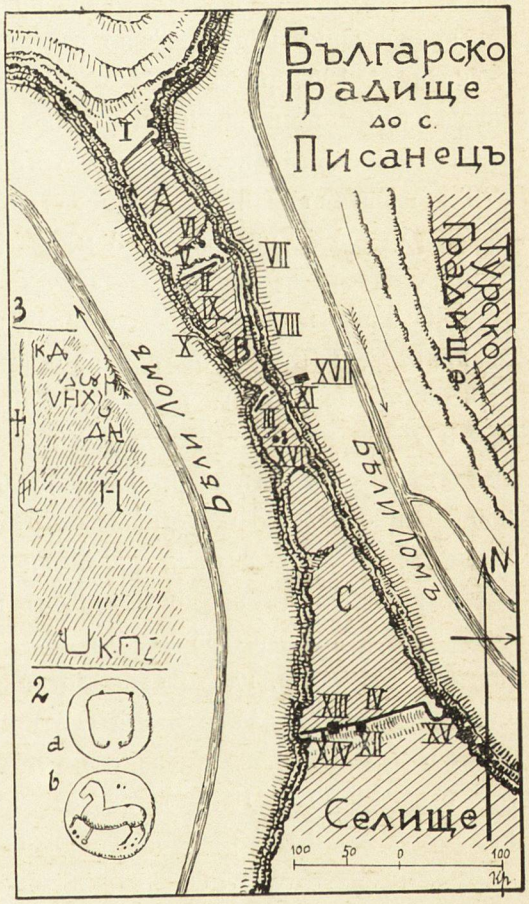

Фиг.

Крѣпостьта е била укрѣпена само съ зидове, които сж прѣпрѣчвали ивицата между отвѣснитѣ скални стѣни и то: три (I, II, III) отъ сѣверната страна къмъ платото и единъ отъ южната страна (IV) къмъ селището. Съ казанитѣ зидове крѣпостьта е раздѣлена на три части, отъ които двѣтѣ (A, B) сж въ сѣверната, а третата (C) въ южната половина на крѣпостьта.

Сѣверниятъ зидъ (I) се почва около 150 кр. отъ началото на ивицата и я прѣпрѣчва наклонено между скалнитѣ стѣни; зидътъ е разрушенъ. Той е билъ построенъ съ хоросанъ отъ парчета тухли, чиито разхвърлени части само означаватъ направлението на зида. Такъвъ зидъ е имало и надъ юго-западния склонъ, който не е съвсѣмъ недостжпенъ, както сѣверо-източниятъ. Дължината на тази часть на крѣпостьта е 150 кр. и незначително е разширена къмъ югъ (до 50 кр.).